

# РЕШЕНИЕ

№ 7818

гр. София, 14.12.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков**

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова  
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9933** по описа за **2023** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба от „Строително-предприемачески холдинг“ ЕООД, чрез юрисконсулт Р., срещу решение № 3917 от 18.08.2023г., постановено по НАХД № 4818 по описа за 2023 г. на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 7-ми състав. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2300004/09.03.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с което на „Строително-предприемачески холдинг“ ЕООД на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв.

Касаторът оспорва постановеното от СРС решение като неправилно, поради противоречие с материалноправните разпоредби, постановено при неизяснена фактическа обстановка и при съществено нарушение на процесуалните правила. В жалбата се преповтарят съображенията изложени пред въззивната инстанция. Посочва се също, че съставът на СРС се е произнесъл формално, като не разгледал подробно изложените от касатора аргументи относно незаконосъобразността и неправилността на НП № 22-230004/09.03.2023 г., и процедурните нарушения допуснати при

издаването на АУАН, изложени във възражение с изх. № 005/13.01.2023г. Неправилно СРС приел констатациите на контролния орган по повод неизпълнение на задължително предписание № 4, което обстоятелство не се подкрепяло от събраните по преписката доказателства. Административнонаказващият орган не взел предвид представените му фишове за изплатени възнаграждения. Не било изследвано дали работникът е престирали уговореното съгласно трудовия му договор. Не били отчетени представените от касатора писмени доказателства за извършено плащане. Неправилно била определена датата на извършване на нарушението, като се посочвало, че срокът за изпълнение на предписание № 4 изтекъл на 08.12.2022г., а нарушението било извършено на 09.12.2022 г. Неправилна била и правната квалификация на нарушението - по чл. 415, ал.1 от КТ, като липсвала конкретна разпоредба, която не е спазена. Твърди се, че мотивите на състава на СРС относно приложимостта на чл. 415в, ал.1 от КТ били формални без да се вземе предвид, че касаторът единствено не е ангажирал доказателства за изпълнението на задължението си в хода на проверката. Посочва, че са налице предпоставките за определяне на случая като маловажен. Моли за отмяна на оспорваното решение, при условията на алтернативност за прилагане на разпоредбите за маловажен случай. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Ответникът по касация - Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], редовно призован, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: В ДИТ-С. постъпил сигнал с вх. № 22110938/28.10.2022 г. от Л. К. Б., в който същата се оплаквала от неизплащане на дължимото и уговорено трудово възнаграждение и прекратяване на трудовия договор от страна на работодателя „СТРОИТЕЛНО ПРЕДПРИЕМАЧЕСКИ ХОЛДИНГ“ ЕООД по взаимно съгласие, без да има такава. По сигнала била извършена проверка от служители на ДИТ - С., сред които св. Р. А. -Г., въз основа на която бил изготвен протокол № ПР 2236430/02.12.2022 г. От представените от „СТРОИТЕЛНО ПРЕДПРИЕМАЧЕСКИ ХОЛДИНГ“ ЕООД документи се установявало, че между дружеството и Л. К. Б. бил сключен трудов договор № 334/15.10.2019 г., съгласно който Б. следвало да полага труд за дружеството на длъжност „инженер оценяване и остойносттаване на обекти“. Трудовият договор бил регистриран в НАП съгласно справка по чл. 62, ал. 5 от КТ с вх. № 22388193507289/15.10.2019 г. С допълнително споразумение към трудовия договор от 01.04.2020 г. основното трудово възнаграждение на Б. било определено на 1290 лева, а с ново допълнително споразумение от 01.07.2020 г. трудовото

възнаграждение било изменено на 2580 лева. Горепосоченият трудов договор бил прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ (завършване на определената работа) със Заповед № 347/05.08.2022 г., подписана от управителя на дружеството, но без подпис от страна на работника Б. и данни същата заповед да ѝ е била връчвана. На проверяващите били представени фишове за начислени на Л. Б. трудови възнаграждения за периода от м. януари 2020 г. до м. декември 2020 г., които не били подписани. Въз основа на така представените документи, в горепосочения протокол присъствало предписание № 4: „Работодателят да изплати на Л. К. Б., ЕГН [ЕГН], съгласно представените платежни фишове на дружеството, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за периода от м. януари 2020 г. до м. декември 2020 г., включително, съгласно чл. 128, т. 2 от КТ“, като срокът за изпълнение на предписанието бил до 08.12.2022 г.

При последваща проверка, резултатите от която били обективирани в протокол за проверка № ПР 2300356/06.01.2023г., инспекторите при ДИТ-С., в лицето отново на св. Р. А. - Г., както и на св. В. В., констатирани, че предписание под № 4 от протокол за извършена проверка с изх. № ПР 2236430/02.12.2022 г. не било изпълнено. До приключване на проверката не били представени от дружеството платежни документи (подпис върху ведомости, подписи върху фишовете за начислени заплати, банкови бордера или РКО), удостоверяващи изплащането на сумите по начисленото във фишовете за периода от м. януари 2020 г. до м. декември 2020 г. включително трудово възнаграждение на Л. К. Б. Въз основа на това бил съставен АУАН и издадено НП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не е изпълнено в срок даденото под номер 4 задължително предписание по смисъла на чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ, обективирано в Протокол за извършена проверка № ПР 22364/02.12.2022 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което касаторът е нарушил чл. 415, ал. 1 от КТ, за което законосъобразно е издадено НП.

Настоящата инстанция намира, че установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 КТ и Заповед № 1744/20.12.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“ /ИА ГИТ/. Съгласно чл. 20, ал. 2, т. 2 от Устройствения правилник на ИА ГИТ, директорите на дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват правомощия на административнонаказващ орган съобразно компетентността на актосъставителите. Съгласно приложената по делото Заповед № ЧР - 1744/20.12.2022г. на изп. директор на ИА ГИТ, И. Х. Й. е назначена за директор в дирекция „Инспекция по труда“ със седалище С. към ИА ГИТ. Именно тя е издала оспорваното НП за нарушение на трудовото законодателство, констатирано на територията на [населено място].

Не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП. Правилно е определена датата на извършване на нарушението. Касаторът е санкциониран за неизпълнение на задължително предписание по смисъла на чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ в определения от органите на инспекция по труда срок. В този случай датата на нарушението на задължението за изпълнението на принудителната административна мярка е денят след изтичането на този срок. В случая с протокол за извършена проверка № ПР 2236430/02.12.2022г. в т. № 4 е дадено предписание работодателят да изплати на Л. Б. уговореното трудово възнаграждение за периода м. януари 2020г. – м. декември 2020 г. вкл., в срок до 08.12.2022 г., следователно нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ е настъпило на

следващия ден – 09.12.2022г. Правилно е определено и мястото на извършване на нарушението – адреса на дружеството. Безспорно са установени нарушителят и извършеното от него нарушение, посочени са обстоятелствата, при които е извършено деянието, както и доказателствата, които го потвърждават. Административно наказващият орган е квалифицирал административното нарушение като такова по чл. 415, ал. 1 от КТ. Посочената разпоредба в приложимата редакция гласи, че който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Посочената разпоредба съответства на фактическите констатации изложени в НП, тоест дадено задължително предписание по т.4 от Протокол за извършена проверка № ПР 22364/02.12.2022 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., което не е изпълнено от работодателя в определения срок. В този смисъл неоснователно се явява възражението на касатора, че квалифицирането на нарушението като такова по чл. 415, ал. 1 от КТ не отговаряло на нормативните изисквания.

Следва да се спомене, че въпросът дали служителят е престирал дължимата работна сила, за да възникне задължението за заплащане на трудово възнаграждение по протокола за проверка е неотносим в настоящото производство доколкото протоколът е връчен на работодателя, констатациите в него не са оспорени, административният акт е влязъл в сила и в този смисъл е задължителен за изпълнение. Правилно съставът на СРС е приел, че липсват доказателства за изпълнение на задължителните предписания, дадени с Протокол за извършена проверка № ПР 22364/02.12.2022 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., доколкото представените фишове без подпис не свидетелстват за извършено плащане на дължимото трудово възнаграждение от страна на работодателя.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав,

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3917 от 18.08.2023г., постановено по НАХД № 4818 по описа за 2023 г. на Софийския районен съд /СРС/.

ОСЪЖДА „Строително-предприемачески холдинг“ ЕООД да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

